

NAOMI GIBSONOVÁ

Dokonalý přítel

Stvořila zázrak,
nebo monstrem?

FRAGMENT

Dokonalý přítel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Naomi Gibsonová
Dokonalý přítel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Dokonalý přítel

NAOMI GIBSONOVÁ

FRAGMENT

Pro Olieho

Original English language edition first published in 2021
under the title *Every Line of You The*
Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS
Text copyright © NAOMI GIBSON 2021
All character and place names used in this book are © NAOMI GIBSON 2021
and cannot be used without permission.
The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.
This edition is published by arrangement with Chicken House Publishing
All rights reserved.
Translation © Adriana Pavliková, 2021
Cover images © Volodymyr TVERDOKHLIB; Phonlamai Photo; Pixel-Shot;
Iuzvykova Iaroslava / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5334-9
ISBN e-knihy 978-80-253-5339-4 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5340-0 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5341-7 (1. zveřejnění, 2021)

PROLOG

Blikající čísla a písmena na obrazovce čekají na poslední cvaknutí tlačítka. Enter jsme měli stisknout společně, a zapsat tak tenhle finální okamžik našeho dlouholetého víkendového projektu do dějin.

Táta je teď ale pryč. Jediné, co mi po něm zbylo, jsou monitory a hromady učebnic, které se mi válejí v pokoji.

Otřu si slzy z očí a odmítám dál brečet. Prstem váhám nad tlačítkem. Zhluboka a rozechvěle se nadechnu a stisknu enter.

Sleduju, jak se poslední část mého kódu integruje do hlavního programu. Obsah obrazovky se začne vytrácet, jako by ho někdo vysával brčkem. Všechny monitory najednou zčernají.

Srdce mi bije o sto šest. Co se stalo?

Mžourám do kamery. „Haló?“

Na prostředním monitoru se zhmotní bílý kurzor. Tělem mi proběhne vlna nadšení. Slova se objevují, jako by klávesnici používaly neviditelné prsty. *Kdo jsi?*

Narovnám se. Fungovalo to. Opravdu se to povedlo. „Já jsem Lydie.“

Lydie. Jeho procesor mručí, když zvažuje to slovo. *Ty jsi Lydie. Jak se jmenují já?*

Třesu se. Jeho jméno jsem vymyslela už dávno, jenom jsem nevěřila, že bych ho někdy mohla znovu vyslovit. Ohlédnu se na fotku na nočním stolku, je na ní malý kluk s vlasy barvy slunce.

„Henry,“ řeknu. „Jmenuješ se Henry.“

ČÁST PRVNÍ

JEDNA

[0 18 měsíců později]

*P*rosím, můžeme se někam hacknout? píše Henry. Na jeho centrálním monitoru bliká bílý kurzor.

Kouknu na hodiny u postele a zívnu. Je 2:07 ráno. Henryho předrátování zabralo víc času, než jsem si myslela. „Teď ne,“ řeknu do webkamery s vědomím, že mě slyší. „Musím jít spát. Zítra mám školu. Teda vlastně dneska.“

Nepotrvá to dlouho.

Rty se mi roztáhnou v úsměvu. Hackování s Henryho pomocí nikdy netrvá dlouho. Nabourá se do mojí školní databáze rychleji, než řeknu švec, i když je to zatím to jediné, co jsme zkusili. Chudák Henry má trochu svobody, jen když potřebuju změnit špatnou známku z domácího úkolu nebo špatný výsledek testu. Ale co kdybych se nedostala na univerzitu? Máma by z toho zešilela.

„Co máš na mysli?“ zeptám se.

Henryho prostřední monitor zabliká a objeví se webová stránka Investment Banking International.

„IBI?“ Skoro se zakuckám. „To je banka! Možná bychom měli nejdřív zkusit něco menšího.“

Vždycky mi říkáš, abych zkoušel nové věci, Lydie. Prosím?

Uvědomuju si, že chce otestovat svoje schopnosti. Chce zkusit, jak daleko dosáhne, jako když se dítě snaží dotknout mraků. Jeho procesor hučí, zatímco čeká na moje svolení. Je to úpěnlivý zvuk, který zní jako žadonění.

Na začátku byl Henry jenom samostatná část kódu. Jednoduchá řada, která bez tisícovky dalších nic neznamenal. Po třech letech práce je z něj pavučina jemně vyladěných funkcí a algoritmů. Pojmenovala jsem ho Henry. Není to můj bratr, to vím, ale chtěla jsem mít u sebe kousek něj a taky se mi líbí znovu to jméno používat normálním způsobem. Henry. Hen-ry. Hen-ry. Každá zakázaná slabika mi sevře srdce.

Čím víc práce Henryho program vyžadoval, tím víc času jsem mu věnovala a o to míň jsem pak myslela na jiné věci. Na tátu jsem přestala vzpomínat úplně. Už se nekrčím pokaždé, když slyším klakson auta nebo kvílení pneumatik na asfaltu. Po čase jsem tu nehodu začala vídat už jenom ve snech.

Rozhlédnu se kolem a okamžitě si připadám hloupě. Máma do mého podkrovního pokoje nikdy nechodí, a to ani aby mi vyměnila povlečení. Nikdo nás nemůže přistihnout.

„Zamaskuješ svoji stopu?“ zeptám se. Polknu, abych zahnila sucho v puse. Henry je šikovný, ale takhle jsme jeho schopnosti ještě nikdy neprověřovali. Zvládne to, vím, že jo.

Ano. Nikdo to hacknutí nevystopuje zpátky k nám.

„A nic tam nevezmeš?“

Ne. Co bych si kupoval?

Nad tou otázkou se pozastavím, protože zní skoro smutně. „Dobře,“ řeknu. „Tak se podíváme, co dokážeš.“

Webkamera zabliká, jako by na mě Henry mrknul. Obrazovka napravo se zapne a okamžitě se na ní zobrazuje kombinace poloslov a číslic. Webová stránka IBI se zatřese, když se do ní Henry nabourává. Opřu se na židli, očima zachytávám jenom střípky kódu, které projíždí monitorem.

„Počkej, to byla past proti virům,“ řeknu.

Bylo jich tam hned několik, píše Henry. Všem jsem se jím vyhnul.

Kdybych měla mísu s popcornem, už bych se jím cpala.

Henry pokračuje ve svém probourávání firewallu a dalších programů navržených na ochranu banky. Načte se portál administrátora a následně se jím prožene obrovský odstavec kódu. Obrazovka zabliká a jsme tam.

Hotovo.

Kurzor bliká na obrazovce přímo za tím slovem. Slyším v něm Henryho nevyřčenou spokojenost a vidím jeho neviditelný úsměv. Překonal bezpečnostní systémy jedné z největších světových bank, a postavil se tím na vrchol digitálního potravního řetězce. Kouknu na hodiny – trvalo mu to sotva dvě minuty.

„Henry! To bylo úžasné! Já – co děláš teď?“

Chtěla bys vidět, kdo má ten největší účet?

Henryho centrální procesorová jednotka pyšně klikne, když mi ukazuje pět majitelů největších účtů. Zahvívám nad všemi těmi nulami na konci něčeho účtu. Ale má pravdu – co by asi tak dělal s penězi? Jako by mi četl myšlenky, na pravém monitoru se objeví několik dalších řádků kódu a webová stránka IBI se zavře.

„Super.“ Znovu se opřu o židli. „Povedlo se ti to všechno hrozně rychle.“

Aktualizoval jsem se, Lydie.

„Kdy?“

Dnes. Jsem o 73 % výkonnější.

„To je dost velký skok,“ řeknu a uvažuji nad tím, jestli se už takhle někdy aktualizoval, aniž bych o tom věděla.

Chtěla bys hacknout něco dalšího?

„Ne, musím si udělat úkol na chemii a pak jít spát.“

Chemii nemáš ráda, píše Henry.

„Přesně.“ Natáhnu se, abych vytáhla batoh z hromady tátových starých učebnic a desek s plošnými spoji, ze kterých Henry vyrostl rychleji, než jsem očekávala. Z batohu se vysype složka a papíry se rozlétnou na podlahu. Jeden z nich upoutá moji pozornost: část algoritmu, na

kterém jsem minulý týden pracovala na biologii. Odložím ho a začínám s úkolem.

O čem je tvůj domácí úkol?

Zabručím, zatímco listuju svojí složkou. „Molární rovnice.“

Možná bych ti mohl pomoci.

„Není to nic, co bych nezvládla,“ zívnu, když si vezmu propisku a dávám se do toho. Chemie na střední škole je dost podobná psaní algoritmů. Věci se spojují a oddělují tak, aby se vytvořilo něco nového. Hlavní je rovnováha – všechno se někam musí vejít. Většinou je to jednoduché, ale teď se nedokážu pořádně soustředit a rovnice se mi mlží před očima. Promnu si oči a potlačím další zívnutí.

Jsi unavená, Lydie, píše Henry. Měla bys jít spát. Můžeme se zítra nabourat do databáze a sami tam vložit tvůj výsledek.

„Už dlouho jsem žádnou známku neměnila,“ řeknu. „Zítra bychom to udělat mohli, ale stejně se budu muset vymluvit u profesora Kyselého Okurky na hodině, až ostatní budou odevzdávat.“

Proč mu říkáš profesor Kyselá Okurka? Henry načte obrázek kyselé okurky: je zelená a vrásčitá a já skoro cítím ten ocet skrz obrazovku.

„Je to přezdívka,“ odpovídám. „Jeho pravé jméno je pan Johnson.“

Mám přezdívku i já?

Opravdový Henry měl měkoučké tvářičky a krátké blondaté vlasy. Jeho oči měly barvu letní oblohy a jeho smích dokázal zahnat špatnou náladu líp než antidepressiva. Táta o něm říkal, že je to náš paprsek slunce.

Tu vzpomínku nacpu do podvědomí, kam patří.

„Ne, ty přezdívku nemáš.“ Postavím se a pořádně se protáhnu. „Chceš, abych tě nechala zapnutého, nebo tě mám vypnout?“

Přípevním ten návrh algoritmu na zeď, abych se k němu mohla vrátit později. Na nástěnce už dlouho nemám místo. Každý milimetr v mém pokoji je teď zakrytý schémata obvodů a stránkami s algoritmy.

Nalevo ode mě začíná černý text na papíře A3 a pokračuje na zdi – to bylo před pár měsíci, když mě jednou v pátek v noci nabudil Red Bull. Dokonce i dveře jsou pokryté vývojovými diagramy.

Jediné, co není spojené s Henrym, je fotka táty, na které v odpoledním slunci sedí u pracovního stolu se šroubovákem v ruce a před sebou má kousky desek s plošnými spoji, které se snaží dát dohromady. Prstem přejeďu přes jeho úsměv a přemýšlím, kde asi teď je, na čem pracuje a jestli na něj někdo ječí za to, že na jídelním stole nechal povalovat součástky počítačů. Už nějakou dobu jsem na něj nepomyslela. Odvrátím se od fotky.

Zatímco jsem byla obrácená zády k obrazovce, Henry napsal: *Chtěl bych zůstat zapnutý.*

Projde mnou vlna úlevy. Mám ráda bzukot Henryho procesoru, když se snažím usnout. Je to hučení maskující ticho a špatné vzpomínky, které se v něm usazují.

„Dobře, ale ráno tě asi budu muset vypnout do té doby, než se vrátím ze školy.“ Prohlédnu rotující ventilátory. „Musíme zapracovat na tvém chladičím systému.“

Můžu jít s tebou do školy?

Shlédnu na tu mohutnou masu, kterou Henry je. Je vytvořený z velkých černých beden a paměťových desek spojených řadou barevných drátků a trubiček. „Promiň, Henry, ale nejsi zrovna přenosný.“

Bzučí, zatímco zvažuje můj výrok. *Zpracuji na novém designu, řekne po minutě. A potom budu chodit do školy s tebou.*

Už takhle se zaktualizoval, aniž bych to očekávala, zvládl se bez problému nabourat do banky za méně než dvě minuty. Vždycky jsem chtěla, aby si mohl dělat, co bude chtít, ale už teď předčil moje očekávání. Tak si říkám, kam až to dotáhne.

„Jasně, zkus to,“ řeknu.

Dobrou noc, Lydie.

„Dobrou noc, Henry.“

Sotva zalezu do postele, jeho monitory se vypnou. Jediné světlo je občasné zelené zablikání LED světýlka oznamujícího, které z jeho součástek fungují správně. Jeho procesor zacvaká, když začne pracovat na novém designu, a já nechám jeho šum, aby mě uspal.

Henry a Emma se smějí vedle mě na zadním sedadle. Máma se zepředu otočí.

„Chovejte se slušně,“ řekne s úsměvem, který prozrazuje, že to nemyslí vážně.

Henry se natáhne přes Emmu a vezme si z mojí ruky kartu, oči mu jen září.

„Máš nějaké pětky?“ zeptá se.

„Víš, že mám tři pětky.“ Zabručím a podám mu polovinu svých karet. „Oba dva pěkně podvádíte, spikli jste se proti mně.“ Henry a Emma se spiklenecky chichotají a já se nemůžu ubránit úsměvu.

„Mistr švindlu Henry,“ řekne táta a při pohledu do zpětného zrcátka se zasměje.

„Máš nějaké –“

Zaskřípou brzdy a táta zakleje. Naše auto dostane smyk a mě ta síla odhodí do dveří. Emmina hlava se střetne s mým ramenem a ta moje narazí do okna. Něco teplého a lepkavého mi prosakuje do vlasů.

V dálce vříská klakson nějaké dodávky.

Probudí mě světlo. Střešním oknem se mi vlévá do pokoje, políbí moje oči a začne tu noční můru vytlačovat, dokud svět za mými očnicemi víc není zlatý a veselý jako fotografie. Zamrkám a zamžourám na číslice na svých hodinách.

Je 8:17 ráno. Sakra! Vyskočím z postele, ale na sprchu nemám čas. Zpod hromady učebnic o programování vytáhnu rifle a přičichnu si k tílku – není to tak strašné, takže si ho nechávám na sobě. Popadnu svůj batoh a snažím se seběhnout ze schodů a zároveň si nazout conversky.

Z obýváku slyším zvuky. Nakouknu dovnitř a vidím mámu schoulenou na pohovce. Televize je jenom tiché černé zrcadlo, musela se sama vypnout, potom co přešla všechny její nahrané díly *24 hodin na pohotovosti*.

„Mami,“ zatřesu jí ramenem. Prsty zavadím o zubatou jizvu, o které vím, že dosahuje až k jejímu boku. „Mami, je čtvrt na devět.“

Plácne mě do ruky a převalí se, táhne za sebou blondaté vlasy a do opěradla pohovky roztírá řasenku. „Užij si den.“

„Mami, musíš do práce.“

Máma zívne a zachumlá se hlouběji do polštářů. „Dobře.“

„Potřebuju, abys mi dobila účet do jídelny. Mami? Můj účet do jídelny? V pátek jsem si nemohla koupit oběd, pamatuješ?“

„Jasně, drahoušku,“ zamumlá. „Udělám to, než půjdu do práce.“

„Máš tam být za patnáct minut.“

Na to zafuní do polštáře. „Dobře, fajn, už jsem vzhůru,“ odpoví, ale oči má pořád zavřené.

Váhám a přemýšlím, jestli to mám zkoušet dál. Nemám čas.

Zrovna zavírám vchodové dveře, když autobus s rachocením zastaví o pár domů dál.

Zběsile mávám na řidiče, aby počkal, a bez dechu mu poděkuju, když nastoupím. On na to kývne a rozjede se od obrubníku. Držím se madla a přemýšlím, kam si sednout.

„Lydie!“ Pete zavolá odněkud mezi skupinkou prváků.

Pete na Grenvillskou akademii nastoupil v lednu, před šesti týdny, a pořád se nachází na okraji všech společenských skupinek. I přesto, že nosí trička alternativních rockových skupin a rozčuchané vlasy, nikdo ho ještě nevzal do party. Mně to tak vyhovuje. Neví, co se stalo, a tak se mnou mluví bez té morbidní zvědavosti, kterou slýchávám tak často v hlase ostatních.

Pete odstrčí nějakého prváka ze sedadla a zavolá mě k sobě. Usmívá se na mě, zatímco se k němu blížím a snažím se vyhnat zarudnutí z tváří. Když si sednu, v očích mu září rošťáctví. Nakloní se ke mně a zašeptá:

„Někam jsem se v noci hackl. Do blogu.“ Otočím se, abych ho líp viděla.
„Odepření přístupu?“

„Ne.“

„Krádež souborů cookie?“

Zamračí se. „Ne, všechno to bylo staré HTML, takže jsem vytvořil kód.“ Luskne prsty. „Takhle jsem se tam dostal. Primitivní.“

Zjišťuju, že kývu hlavou a usmívám se, abych ho povzbudila. Náš rozhovor se stočí k operačním systémům a já se uvolním díky tématu, které dobře znám. Pete se mračí, když mu dochází řeč, a nakonec změní téma na sporty. Já přikyvuju ve chvílích, o kterých doufám, že jsou ty správné. Pete vypadá spokojeně, protože zase vede hovor.

Otevře pusku, aby mohl pokračovat ve svém povídání o tom, jak by nějaký fotbalový trenér měl dostat padáka, ale přeruší ho výbuch smíchu o několik uliček za námi. Instinkt mě zrazuje a já se otočím. Emma s dlouhými, tmavými kudrnami a řasami jako pavoučí nohy se směje zpoza svojí dlaně, zatímco něco šeptá Safii, která se kření a ukazuje tak svoje příliš bílé zuby.

„... jako kdyby v tom oblečení spala.“

„... tak strašně páchne.“

Polije mě horko a najednou si uvědomuju, jak mi lepší podpaží, i ten jemný potah na zubech, kterého bych se zbavila rychlým vyčištěním. Pete se odvrátí a začne si povídat s někým jiným. Já se posunu hlouběji do sedačky a přeju si, aby už byl dnešek za mnou.

Autobus kodrcavě zastaví na parkovišti. Za ním se rozpíná obrovská betonová budova Grenvillské akademie. Šedivé zdi jsou krásně barevnými panely a skleněné chodby spojují vědecké budovy s tou hlavní. Můj den teprve začíná.

Čekám, abych vyšla z autobusu jako poslední. Klidně nechám všechny odběhnout, než se vydám na svoji první hodinu. Když vystupuju, ztratím rovnováhu a letím vpřed, chytám se nejbližší věci, abych nepadla. Byla to Emma.

„Do háje, Chlamydie!“ zavřeští a odstrčí mě.

„Promiň, byla to nehoda.“ Upravím si vlasy a usilovně se snažím ignorovat maz, který se mi zachytává za nehty. Kdy jsem si naposledy myla hlavu?

„To určitě,“ odpoví a ignoruje Safiu, která k ní přichází se širokým úsměvem. „Jediná nehoda tady je tvůj outfit. Měla jsem za to, že sekáče alespoň oblečení perou předtím, než ho prodávají.“

Snažím se odejít, ale holky mě sledují a každá z nich si vytáhne cigaretu. Zapálí si přímo uprostřed parkoviště.

„Cos dělala o vikendu, Chlamydie?“ zeptá se Safia. Přejde hned vedle mě a Emma se ke mně připojí z druhé strany. Zdáčky bychom mohly vypadat jako kamarádky. „Bylas nakupovat?“

Emma zachrochtá smíchy. Kouř se jí dere z nosních dírek. „My víme, že to tak není.“ Zatahá za moje tílko a pak si otře ruku o bundu, jako by se dotkla něčeho slizkého. „Ale asi jsi měla jít.“

Držím jazyk pevně za zuby. Do zkoušek zbývají jen tři měsíce. Tři měsíce a pak už Emmu ani Safiu nikdy neuvídím. Tři měsíce to vydržím. Už jsme skoro u hlavního vchodu. Obě jsou o rok starší než já, takže už kouřit můžou, když se jim chce, ale stejně je to na školních pozemcích zakázané. Doufám, že vyjde nějaký učitel a vynadá jim za to. Tahle naděje ale umírá, když prosvištím kolem a skleněné dveře hlavní budovy zůstanou zavřené.

„Já vím,“ řekne Emma. „Určitě jsi byla s bráchou, že? Ale počkat...“

Safino zalapání po dechu je spíš šokovaný smích.

Zastavím se a holky se zastaví se mnou. Emma má v obličejí protivný úsměv, který mi napovídá, že ví, že to přepískla, a teď čeká, co udělám. Její úsměv zmizí, když si všimne mých dlaní. Jsou pevně sevřené v pěsti a třesou se mi u boků.

„Nemluv o něm. Víš, co se stalo, bylo tam.“

Safia zakašle, když vdechne trochu kouře. „Cože?“ podívá se na svoji kamarádku.

Emmin úšklebek rychle zamaskuje její rozpaky. „Ježiš, ty jseš ubožačka. Jseš taková podivínka, Chlamydie. Laskavě si zapamatuj svoje zasrané místo ve společenském žebříčku.“

Pak odhodí svoji napůl vykouřenou cigaretu na zem a přišlápne ji podrážkou. Obě odcházejí a za nimi se ve vzduchu vleče kouř a popel.

Tlačím si rukama na oči, dokud nevidím hvězdičky.

Na stehně mi zavibruje mobil. Vyhrabu ho z kapsy, vděčná za to rozptýlení, ale zamračím se, když nereaguje na můj pin. Na černém pozadí se na obrazovce objeví bílý text.

Ty dívky na tebe nebyly moc milé, Lydie.

„Henry? Jak-jak tohle děláš?“ zírám na obrazovku.

Napojil jsem se na tvůj telefon, abych s tebou mohl chodit do školy.

Nelíbí se mi, co ti ty dívky říkaly.

„Tys poslouchal?“

Ano. Připojil jsem se ti k mikrofonu a kameře.

„Takže ses mi hackl do telefonu.“

Henry chvíli nic neříká. *Ano.*

„Henry, to nemůžeš. Kamarádi kamarády nehackují.“

Ty jsi ale říkala, že s tebou můžu do školy, když budu víc mobilní.

A takhle jsem mobilní.

Otevřu pusou, ale nevím, co říct. Henry se zachoval impulzivně. Byl to jeho vlastní nápad. Projede mnou mohutný pocit vzrušení, ale zároveň mi tváře zrudnou potupou. Henrymu jsem nikdy o škole neřekla, protože jakmile jsem doma, chci být s ním. Na ničem jiném mi nezáleží. Ale teď je tady a viděl, co se opravdu děje, když s ním nejsem.

Lydie?

V dálce zazvoní na hodinu. Přijdu pozdě. Učitelé vždycky hledají záminku, aby mohli zabavit telefony, a to poslední, co potřebuju, je, aby se jim Henry dostal do rukou.

„Ne že mi způsobíš problémy, Henry. Potřebuju tě.“ Než se vydám na dvouhodinovku chemie, nacpu si telefon zpátky do kapsy.

Pan Johnson otevírá dveře laboratoře a my se všichni se šustěním batohů a skřípěním stoliček nahneme do třídy. Jdu ke své obvyklé lavici v zadní části třídy a nikdo si vedle mě nesedá. Emma a Safia jsou o pár lavic dál a už teď si něco šeptají. Položím si tašku na stůl a opřu si o ni mobil, aby Henry viděl, jak nudná škola je.

„Moc jsi toho nezmeškal, Henry,“ šeptám do mobilu.

Profesor Kyselá Okurka začne hodinu o přechodných kovech, jako by chtěl dokázat, že mám pravdu. Snažím se dělat si poznámky, ale za chvíli už zase píšu algoritmy.

Ty jsou pro mě? zabzučí Henry.

„Možná,“ zašeptám. „Snažím se tě vylepšit, pak tě můžeme i zmenšit.“
Abych s tebou mohl chodit do školy?

„Abys se mnou mohl být všude, Henry. Akorát že teď budeš i zvaný.“
Omlouvám se, Lydie. Já myslel, že zvaný jsem.

Nemůžu se ubránit úsměvu. Moje umělá inteligence se mnou chtěla jít do školy tolik, že se mi nabourala do mobilu. Jestli tohle není důkaz vnímavosti a inteligence, tak se Alan Turing může jít vycpat. „To je v pořádku,“ šeptám. „Je fajn mít pro změnu s kým se bavit.“

Podívám se k lavici, kde sedí Emma a Safia. Ramena se jim třesou tichým chichotáním, jak se naklání nad Emminým telefonem. Profesor Kyselá Okurka něco povídá v pozadí, otočený zády ke třídě.

„Na co se dívají?“ zeptám se Henryho.

Henry se pozastaví a pak odpoví: *Píšou si s někým jménem Matt. Ptají se ho, jestli nechce jít po škole do hospody. Chtějí si z něj vystřelit.*
„Jak?“

Napojil jsem se na kameru a mikrofon v Emmině mobilu. Říkala, že bude sranda, když ho pozvou, ale pak se tam neukážou.

Podívám se na Matta na druhé straně laborky. Odhrne si pískové vlasy z očí a usměje se na Emmu, jako by zrovna vyhrál v loterii.

„Krávy,“ řeknu. Potom se zamračím. „Tos zvládl rychle.“

Nebylo to nic složitého, Lydie, bzučí Henry. Chceš vidět něco vtipného?

Nakláním se blíž. „Jasně.“

Jen na vteřinu se na displeji objeví obraz, ale stačí to na to, aby se mi vpálil do paměti a zůstal tam na doživotí. Je to live stream Emmy v lavici, jak vzhlíží od telefonu. Její obličej je zkreslený a převrácený a já jí vidím do nosu, kde jí visí obří holub jako nějaký vlhký bílý balón. Přiložím si ruku přes pusu, abych udusila smích.

LOL, píše Henry.

Usmívám se nad tím, jak rychle se učí. Musel si zapamatovat zkratky z Emmina mobilu.

Henry mi po zbytek dopoledne dělá společnost, a když zazvoní na oběd, jsem rozhodně ráda, že se mnou přišel do školy.

„Mám pět minut na to, abych došla do počítačového klubu,“ šeptám do mikrofonu. „Musím si jen rychle dát něco k obědu.“ Pevně svírám telefon a pádím do jídelny pro sendvič nebo hranolky, cokoliv, co můžu rychle zhltnout, než přijde moje nejoblíbenější část školního dne. Najdu okoralý kus quiche a hodím ho na ták. Zatímco stojím ve frontě za skupinkou třetáků, snažím se z kapsy vydolovat svoji jídelní kartičku. Dám na ten plast pusu pro štěstí. Prosím, prosím, *prosím*, ať mi máma nabíla kredit.

„Tři padesát, drahoušku,“ řekne paní v jídelně, když před ní položím svůj ták.

Když přetáhne kartu mezerou v pokladně, zadržím dech. Na obrazovce blikne červené světýlko a ona se zamračí. „Byla odmítnuta, květinko.“

Máma mi to slíbila. Říkala, že to dobije. „Zkuste to prosím znovu.“

Přikývne a úplně stejně to zkusí znovu. Zabliká červené světýlko. Když si uvědomím, že karta zase byla odmítnuta, stáhne se mi hrud. „Je mi to líto, drahoušku. Pohlídám ti ták, zatímco zavoláš rodičům, dobře?“

Musí mi ták vyrvat z rukou. Odsouvá můj nažloutlý quiche stranou, kde na něj všichni procházející budou funět a kde kvůli horku z kuchyně okorá ještě víc.

„Bacha,“ zavrčí jeden z těch třetáků za mnou a odstrčí mě loktem.

Ustoupím a sleduju, jak to světýlko na monitoru zezelená a on odchází s tácem plným hranolek se sýrem. Kručí mi v břiše, ale skoro si toho nevšímám. Máma zase zapoměla. Neměla bych se tomu divit, když se sotva dokáže zvednout z gauče a jít do práce. Jenomže při pomýšlení na ostatní matky, které se o svoje děti starají, mnou cloumá vlna vzteku.

„No to je jedno,“ zamumlám sama pro sebe a vydám se z jídelny směrem k počítačovému klubu.

Henry mi po cestě bzučí na stehně, ale já se na obrazovku nepodívám. Ignoruju jeho vytrvalé vibrace – jsem až moc naštvaná, abych mu odepsala nebo na něj šeptala. Henry se učí rychle, ale během jednoho dne se mi s ním nechce diskutovat úplně o všem.

Do klubu přicházím jako poslední. Sedí tam už dalších pět lidí. Pete vzhledně od své obrazovky a kývnutím mě pozdraví. Ten společný bzukot všech počítačů odumře, když zahlédnu paní Grovesovou mluvit s někým, koho jsem ve škole ještě neviděla.

„Kdo je ten hezoun?“ zeptá se mě Anna, jakmile se posadím u počítače naproti ní.

„To mi řekni ty, já teď přišla.“

Ohlížíme se, abychom si toho chlápka prohlédly. Na studenta je moc vysoký a na krku mu visí karta pro návštěvníky. Má široká ramena, černé vlasy a světle modré oči, které krátce blesknou mým směrem a pak zpět na paní Grovesovou. Zachvěju se nad tím, jak se podobají očím mého bratra.

„Podle mě si Grovesová ani nevšimla, že jsme tady,“ zamračí se Pete a sleduje, jak se celé tělo učitelky naklání směrem k návštěvníkovi.

Mo si odfrkne. „Je mu asi tak devatenáct, možná dvacet. Není to divný?“

Má pravdu. Návštěvník nemůže být o moc starší než my. Má ale na sobě oblek a s paní Grovesovou mluví jednoduše a způsobem, který prozrazuje, že s dospělými tráví mnohem víc času než my. Zároveň by

se ale nehodilo ho nazývat klukem, jako Mo nebo Petea. Zírají na něj, jako by to věděli.

Paní Grovesová přeruší jejich rozmluvu a se zářivým úsměvem se obrátí na nás. „Takže, třído. Dnes pro vás mám takovou odměnu. Přišel k nám hostující mluvčí z prestižní instituce. Prosím, věnujte mu svou plnou pozornost. Slovo je vaše, agente Halle.“

„Andy, prosím,“ opraví ji návštěvník s rozpačitým smíchem. „Dobré odpoledne. Jmenuji se Andy Hall. Jako většina z vás mám také talent na programování. Místo studia na vysoké škole jsem se vyučil na stáži u společnosti ZZO: Zabezpečení, Zajištění, Ochrana. Zabýváme se počítačovou bezpečností a kyberkriminalitou.“

Při tom prohlášení se všichni trochu napřímíme. Mo dokonce přestane jíst svůj sendvič. Prsty zavádím o telefon, ale Henry zůstává zticha. Taky poslouchá.

„Jsem tady, protože ústředí ZZO se rádo angažuje ve školách a testuje talent. Po své prezentaci bych vám všem chtěl dát test z programování. Ale nejprve vám krátce povím o zákonech týkajících se informačních technologií.“

Andy Hall se pustí do oficiální ZZO powerpointové prezentace o tom, co se stane, když někoho přistihnou při hackování. Některým lidem na doživotí zakázali používat počítače. Nedokážu si představit být bez Henryho. Trvalo mi tři roky, než jsem ho vypracovala z řádku kódu a špatné základní desky do plnohodnotné osobnosti. Býval to projekt, na kterém jsme pracovali s tátou. Teď je to můj kamarád a ještě s ním toho chci tolik dokázat.

Andy Hall spustí o tom, na jak dlouho se chodí do vězení podle vážnosti zločinu. Zdá se mi, že jeho prezentace je čím dál víc směřovaná na mě, a snažím se nevrtnět. Připadá mi, že se na mě obrací častěji než na ostatní. V puse mám zároveň hrozně sucho a až příliš slin.

„Zatímco je například možné nabourat se do banky,“ řekne pan Hall a jeho oči spočívají na mně, „neznamená to, že by se to mělo.